

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

29. března 2012 *

„Kasační opravný prostředek — Životní prostředí — Směrnice 2003/87/ES — Systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů — Národní alokační plán emisních povolenek pro Polskou republiku na období let 2008 až 2012 — Článek 9 odst. 1 a 3 a čl. 11 odst. 2 směrnice 2003/87 — Pravomoci Komise a členských států — Rovné zacházení“

Ve věci C-504/09 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 4. prosince 2009,

Evropská komise, zastoupená E. Kružíkovou a K. Herrmannem, jakož i E. Whitem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

podporovaná

Dánským královstvím, zastoupeným C. Vangem, jako zmocněncem,

vedlejším účastníkem v řízení o kasačním opravném prostředku,

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Polská republika, zastoupená M. Szpunarem, M. Nowackim a B. Majczynou, jako zmocněnci,

žalobkyně v prvním stupni,

podporovaná

Českou republikou, zastoupenou M. Smolkem a D. Hadrouškem, jako zmocněnci,

Rumunskem, zastoupeným V. Angelescem a A. Cazacioc, poradci,

vedlejšími účastníky v řízení o kasačním opravném prostředku,

Maďarskem,

Litevskou republikou,

Slovenskou republikou,

* Jednací jazyk: polština.

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným H. Walker, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s J. Mauricim, barrister,

vedlejšími účastníky řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda senátu, U. Lõhmus, A. Rosas (zpravodaj), A. Ó Caoimh a A. Arabadžev, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. září 2011,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 17. listopadu 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství (nyní Tribunál) ze dne 23. září 2009, Polsko v. Komise (T-183/07, Sb. rozh. s. II-3395, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zrušil rozhodnutí Komise C (2007) 1295 final ze dne 26. března 2007 ohledně národního alokačního plánu pro přidělení povolenek na emise skleníkových plynů oznámeného Polskou republikou pro období 2008 až 2012, podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

- 2 Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32; Zvl. vyd. 15/03, s. 631), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/101/ES ze dne 27. října 2004 (Úř. věst. L 338, s. 18, dále jen „směrnice 2003/87“) stanoví:

„Tato směrnice vytváří systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství [...], aby se podpořilo snižování emisí skleníkových plynů způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným.“

- 3 Článek 9 uvedené směrnice stanoví následující:

„1. Členské státy vytvoří pro každé období uvedené v čl. 11 odst. 1 a 2 národní plán uvádějící celkové množství povolenek, které mají v úmyslu přidělit pro uvedené období, a způsob, jak je zamýšlí přidělit. Plán je založen na objektivních a transparentních kritériích, včetně kritérií uvedených v příloze III, přičemž se náležitě přihlédne k připomínkám veřejnosti. Aniž je dotčena Smlouva [ES], Komise vypracuje nejpozději do 31. prosince 2003 pokyny k provádění kritérií uvedených v příloze III.“

Pro období uvedené v čl. 11 odst. 1 se plán zveřejní a oznámí Komisi a ostatním členským státům nejpozději do 31. března 2004. Pro následující období se plán zveřejní a oznámí Komisi a ostatním členským státům nejpozději 18 měsíců před začátkem příslušného období.

2. Národní alokační plán se posoudí ve výboru uvedeném v čl. 23 odst. 1.

3. Do tří měsíců po oznámení národního alokačního plánu členským státem podle odstavce 1 může Komise plán nebo jeho jakoukoli část odmítnout z důvodu neslučitelnosti s kritérii uvedenými v příloze III nebo s článkem 10. Členský stát učiní rozhodnutí podle čl. 11 odst. 1 nebo 2 pouze tehdy, pokud Komise přijme navržené změny. Odmítavé rozhodnutí musí Komise odůvodnit.“

4 Článek 10 téže směrnice stanoví, že „pro tříleté období počínající dnem 1. ledna 2005 členské státy přidělí alespoň 95 % povolenek zdarma. Pro pětileté období počínající dnem 1. ledna 2008 členské státy přidělí alespoň 90 % povolenek zdarma“.

5 Článek 11 odst. 2 směrnice 2003/87 zní:

„Pro pětileté období počínající dnem 1. ledna 2008 a pro každé následující pětileté období rozhodne každý členský stát o celkovém množství povolenek, které přidělí pro uvedené období, a zahájí postup přidělování těchto povolenek provozovateli každého zařízení. Toto rozhodnutí se učiní alespoň 12 měsíců před začátkem příslušného období a bude založeno na národním alokačním plánu vytvořeném podle článku 9 a v souladu s článkem 10, přičemž se náležitě přihlédne k připomínkám veřejnosti.“

6 Příloha III této směrnice uvádí dvanáct kritérií použitelných pro národní alokační plány. Kritéria č. 1 až 3, 5 a 6, 10 a 12 uvedené přílohy stanoví:

„1. Celkové množství povolenek, které mají být přiděleny pro příslušné období, je v souladu s povinností členského státu omezit své emise podle rozhodnutí [Rady] 2002/358/ES [ze dne 25. dubna 2002 o schválení Kjótského protokolu k Rámcové úmluvě OSN o změně klimatu jménem Evropského společenství a o společném plnění závazků z něj vyplývajících (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 11/42 s. 24)] a Kjótského protokolu, přičemž se přihlédne na jedné straně k podílu na celkových emisích, který tyto povolenky představují ve srovnání s emisemi ze zdrojů nespádajících pod tuto směrnici, a na druhé straně k národním energetickým politikám, a mělo by být v souladu s národním programem změny klimatu. Celkové množství povolenek, které mají být přiděleny, nesmí být větší, než je pravděpodobně nutné k přísnému uplatňování kritérií této přílohy. Do roku 2008 musí být množství tak velké, aby bylo v souladu s cestou k dosažení nebo překročení cíle každého členského státu podle rozhodnutí 2002/358/ES a Kjótského protokolu.

2. Celkové množství povolenek, které mají být přiděleny, je v souladu s hodnoceními skutečného a předpokládaného pokroku při plnění příspěvků členských států k závazkům Společenství podle rozhodnutí [Rady] 93/389/EHS [ze dne 24. června 1993 o mechanismu monitorování emisí CO₂ a jiných skleníkových plynů ve Společenství (Úř. věst. L 167, s. 31)].

3. Množství povolenek, které mají být přiděleny, je v souladu s potenciálem, včetně technologického potenciálu, činností spadajících pod tento systém a zaměřených na snížení emisí. Členské státy mohou založit své přidělování povolenek na průměrných emisích skleníkových plynů podle produktu pro každou činnost a dosažitelný pokrok v každé činnosti.

[...]

5. V souladu s požadavky Smlouvy, a zejména s články 87 [ES] a 88 [ES], plán nerozlišuje mezi společnostmi nebo odvětvími tak, aby neoprávněně upřednostňoval některé podniky nebo činnosti.

6. Plán obsahuje informace o způsobu, jak se do systému Společenství v daném členském státě bude moci zapojit nový účastník na trhu.

[...]

10. Plán obsahuje seznam zařízení spadajících pod tuto směrnici s uvedenými množstvími povolenek, které mají být každému zařízení přiděleny.

[...]

12. Plán stanoví maximální množství [certifikovaných snížení emisí] a [jednotek snížení emisí], jež mohou provozovatelé používat v systému Společenství, jako procento přidělu povolenek každému zařízení. Toto procento musí být v souladu se závazky členských států týkajícími se doplňkovosti podle Kjótského protokolu a rozhodnutími přijatými na základě [rámcové úmluvy OSN o změně klimatu přijaté v New Yorku dne 9. května 1992] nebo Kjótského protokolu.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

- 7 Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí jsou popsány v bodech 9 až 15 napadeného rozsudku následovně:

- „9 Dopisem ze dne 30. června 2006 oznámila Polská republika Komisi Evropských společenství v souladu s ustanoveními čl. 9 odst. 1 směrnice [2003/87] svůj národní alokační plán pro období let 2008 až 2012 (dále jen ‚[polský] NAP‘). Podle [polského] NAP měla Polská republika v úmyslu přidělit svým průmyslovým zařízením, na která se vztahuje [tato] směrnice, celkové průměrné roční množství 284,648332 milionu tun ekvivalentu oxidu uhličitého (MteCO₂).
- 10 [Polský] NAP byl doprovázen dopisem ministra životního prostředí ze dne 29. června 2006 určeným Komisi, v němž se uvádělo, že ‚tabulky obsahující předchozí údaje, jakož i předpovědi emisí uváděné v příloze 10 výše zmíněných pokynů budou předány Komisi ihned po obdržení nezbytných aktualizovaných údajů‘ a že ‚[k]onečné znění jmenného seznamu provozovatelů zařízení a množství povolenek, které jim byly přiděleny, budou předány Komisi po schválení Radou ministrů‘.
- 11 Dopisem ze dne 30. srpna 2006 zaslaným Polské republice Komise sdělila, že [polský] NAP byl po úvodním zkoumání shledán neúplným a že v tomto stadiu není v souladu s kritérii č. 2 a 5 přílohy III směrnice [2003/87]. Vyzvala tedy Polskou republiku, aby ve lhůtě deseti pracovních dnů odpověděla na několik doplňujících otázek a žádostí o informace. Komise dodala, že bude schopna zaujmout stanovisko k [polskému] NAP nejpozději ve lhůtě tří měsíců po obdržení úplných informací.
- 12 Dopisem ze dne 30. října 2006 požádal státní podtajemník polského ministerstva životního prostředí Komisi o prodloužení lhůty pro odpověď na dopis ze dne 30. srpna 2006 do konce třetího týdne měsíce listopadu 2006, přičemž zejména uváděl, že mu tato dodatečná doba umožní připravit přesné informace a upřesnit zásadní aspekty, což umožní Komisi provést správné a zcela úplné vyhodnocení předloženého dokumentu.
- 13 Polská republika na dopis ze dne 30. srpna 2006 odpověděla svým dopisem ze dne 29. prosince 2006. Dopisem ze dne 9. ledna 2007 sdělila doplňující informace.
- 14 Dne 26. března 2007 přijala Komise na základě ustanovení čl. 9 odst. 3 směrnice [2003/87] [sporné rozhodnutí]. V [tomto] rozhodnutí dospěla Komise v zásadě k závěru, že bylo porušeno několik kritérií přílohy III [této] směrnice, a tudíž snížila celkové roční množství povolenek na emise stanovené v [polském] NAP o 76,132937 MteCO₂, a jeho maximální množství stanovila na 208,515395 MteCO₂.

15 Výroková část [sporného] rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Následující aspekty [polského NAP] pro první pětileté období podle čl. 11 odst. 2 směrnice [2003/87] jsou neslučitelné:

1. s kritérii [č.] 1 [až] 3 přílohy III směrnice [2003/87]: podíl celkového množství povolenek, které mají být přiděleny – rovnající se celkové hodnotě ročního objemu emisí ve výši 76,132937 [MteCO₂], úrovně následného přizpůsobení jakémukoli snížení počtu zařízení a pětiny celkového množství povolenek přidělených [Polskou republikou] podle čl. 13 odst. 2 směrnice [2003/87] – není v souladu s odhady provedenými podle rozhodnutí [Evropského parlamentu a Rady] č. 280/2004/ES [ze dne 11. února 2004, o mechanismu monitorování emisí skleníkových plynů ve Společenství a provádění Kjótského protokolu (Úř. věst. L 49, s. 1, Zvl. vyd. 15/08 s. 57)] a není slučitelný s potenciálem, včetně technologického potenciálu, ke snížení emisí z činností spadajících pod systém Společenství; tento podíl je snížen o povolenky vydané na projekty týkající se zařízení, na něž se vztahuje směrnice [2003/87] a jejichž realizace v roce 2005 probíhala, a umožnivší, v průběhu téhož roku, snížit nebo omezit jejich emise, v mezích doložených a ověřených údajů; kromě toho část celkového množství povolenek v potenciální výši 6,2884 [MteCO₂] ročně odpovídající dalším emisím spalovacích zařízení v rozsahu, v němž tyto emise nejsou výlučně spojeny s vývojem nových činností těmito zařízeními a nevycházejí z doložených a ověřených údajů v souladu s obecnou metodikou [polského NAP];
2. s kritériem [č.] 5 přílohy III směrnice [2003/87]: přidělení, určitým zařízením, množství povolenek, které převyšuje potřeby odhadnuté na základě uznání časných akcí, užívání biomasy, anebo kogenerace;
3. s kritériem [č.] 6 přílohy III směrnice [2003/87]: informace o způsobu, jak se do systému Společenství v daném členském státě bude moci zapojit nový účastník na trhu;
4. s kritériem [č.] 10 přílohy III směrnice [2003/87]: záměr [Polské republiky] předat povolenky původně přidělené zařízením odvětví koksárenství elektrárnám, v případě, že tato zařízení prodávají elektrárnám koksárenský plyn;
5. s kritériem [č.] 12 přílohy III směrnice [2003/87]: maximální hodnota snížení certifikovaných emisí a jednotek snížení emisí, jež mohou provozovatelé používat v systému Společenství, jako procento přidělu povolenek každému zařízení, stanovené ve výši 25 %, není v souladu se závazky [Polské republiky] týkajícími se doplňkovosti podle Kjótského protokolu a s rozhodnutími přijatými podle [rámcové úmluvy OSN o změně klimatu přijaté v New Yorku dne 9. května 1992] nebo Kjótského protokolu, jelikož převyšuje hranici 10 %.

Článek 2

Nebudou vznášeny námitky proti [polskému NAP], za podmínky, že budou provedeny nediskriminačním způsobem níže uvedené změny a budou neprodleně oznámeny Komisi s přihlédnutím ke lhůtám potřebným k provedení vnitrostátních postupů:

1. celkové množství povolenek, které mají být přiděleny v rámci systému Společenství, se sníží o součet: ročního objemu emisí ve výši 76,132937 [MteCO₂], úrovně následného přizpůsobení jakémukoli snížení počtu zařízení a pětiny celkového množství povolenek přidělených [Polskou republikou] podle čl. 13 odst. 2 směrnice [2003/87]; povolenky přidělené dodatečným spalovacím zařízením jsou určovány v souladu s obecnou metodikou uváděnou v [polském NAP] na základě doložených a ověřených emisních údajů, které se

týkají pouze jejich nových činností, zatímco výsledné množství je sníženo o jakýkoli rozdíl mezi počtem povolenek přidělených výše uvedeným zařízením a množstvím 6,2884 [MteCO₂] odpovídajícím roční rezervě pro tato zařízení; celkové množství je zvýšeno o povolenky přidělené na základě projektů týkajících se zařízení, na něž se vztahuje směrnice [2003/87], jejichž realizace v roce 2005 probíhala, a které v průběhu téhož roku umožnily snížit nebo omezit jejich emise, pokud jsou tato snížení nebo omezení potvrzována doloženými a ověřenými údaji;

2. povolenky přidělené zařízením nepřevyšují odhadované potřeby, vycházející z uznání časných akcí, používání biomasy, anebo kogenerace;
3. jsou poskytovány informace o tom, jak se bude do systému Společenství moci zapojit nový účastník na trhu způsobem, který je v souladu s kritérii přílohy III [směrnice 2003/87] a s ustanoveními článku 10 zmíněné směrnice;
4. množství povolenek přidělených jednomu ze zařízení zmíněných v [polském NAP], které provádí činnost na celém území státu, se neupravuje z důvodu uzavření jiných zařízení umístěných na tomto území;
5. maximální hodnota snížení certifikovaných emisí a jednotek snížení emisí, jež mohou provozovatelé využít v systému Společenství v podobě procentního podílu povolenek přiděleného každému zařízení, nesmí přesáhnout hranici 10 %.

Článek 3

1. Celkové průměrné roční množství povolenek, které mají být přiděleny [Polskou republikou] na základě [polského NAP] zařízením zmíněným v tomto plánu a novým účastníkům na trhu – sníženo jednak, ve výši součtu, o úroveň úpravy následující po jakémkoli snížení počtu zařízení a o pětinu celkového množství povolenek přidělených [Polskou republikou] podle čl. 13 odst. 2 směrnice [2003/87], a jednak o rozdíl mezi počtem povolenek přidělených dodatečným spalovacím zařízením a množstvím 6,2884 milionu tun odpovídajícím roční rezervě pro tato zařízení, a následně zvýšené o počet povolenek přidělených na základě projektů týkajících se zařízení, na něž se vztahuje směrnice [2003/87], jejichž realizace v roce 2005 probíhala, a které v průběhu téhož roku umožnily snížit nebo omezit jejich emise, pokud tato snížení nebo omezení vyplývají výlučně z rozšíření škály jejich činností a opírají se o doložené a ověřené údaje – se rovná 208,515395 [MteCO₂] a nemůže být překročeno.

2. [Polský NAP] může být změněn bez předchozího souhlasu Komise, pokud se změna týká povolenek přidělených pro určitá zařízení v rámci celkového počtu povolenek přidělených pro zařízení uvedená v tomto plánu v důsledku zlepšení kvality údajů nebo pokud spočívá ve snížení podílu povolenek přidělovaných zdarma v rámci limitů stanovených v článku 10 směrnice [2003/87].

3. Veškeré změny [polského NAP] nutné k nápravě nedostatků vyjmenovaných v článku 1 tohoto rozhodnutí, ale odchylovající se od změn uvedených v článku 2, musí být neprodleně oznámeny Komisi s ohledem na dodržení lhůt potřebných k tomu, aby mohly být provedeny bez zbytečného odkladu vnitrostátní postupy, a podléhají předchozímu schválení Komisí v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice [2003/87]. Jakékoli jiné změny [polského NAP], s výjimkou změn nutných podle článku 2 tohoto rozhodnutí, jsou nepřípustné.

Článek 4

Toto rozhodnutí je určeno Polské republice.“

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 8 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. května 2007 podala Polská republika žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí.
- 9 Usnesením ze dne 5. října 2007 povolil předseda druhého senátu Tribunálu vstup Spojeného království Velké Británie a Severního Irska do řízení na podporu návrhových žádání Komise. Usnesením ze dne 19. listopadu 2007 byl povolen vstup Litevské republiky do řízení na podporu návrhových žádání Polské republiky v průběhu ústního řízení a usnesením ze dne 10. dubna 2008 bylo povoleno totéž Slovenské republice a Maďarsku.
- 10 Na podporu své žaloby uváděla Polská republika devět žalobních důvodů. Tyto v zásadě vycházely jednak z porušení ustanovení směrnice 2003/87, tj. čl. 9 odst. 1 a 3, kritérií č. 1 až 3 a 12 přílohy III a čl. 13 odst. 2 uvedené směrnice, jednak z porušení práva seznámit se v průběhu řízení se skutkovými poznatky, na jejichž základě bylo sporné rozhodnutí přijato, a z ohrožení její vnitrostátní energetické bezpečnosti.
- 11 Komise navrhla, aby Tribunál žalobu zamítl.
- 12 Tribunál sporné rozhodnutí napadeným rozsudkem zrušil.
- 13 Tribunál nejprve v bodech 32 až 46 uvedeného rozsudku posoudil první žalobní důvod, vycházející z protiprávního přijetí sporného rozhodnutí po uplynutí tříměsíční lhůty stanovené v čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87. Rozhodl, že tato lhůta začala běžet od oznámení polského NAP, tj. ode dne 30. června 2006, přestože byl tento plán neúplný. Tribunál však uznal, že námitky vznesené Komisí v dopise ze dne 30. srpna 2006 vůči určitým aspektům tohoto plánu způsobily zastavení běhu lhůty. Za těchto podmínek zamítl v bodě 47 napadeného rozsudku tento žalobní důvod jako neopodstatněný.
- 14 Dále Tribunál v bodech 70 až 162 napadeného rozsudku přezkoumal druhý žalobní důvod, vycházející z porušení povinnosti odůvodnění a z porušení článku 9 směrnice 2003/87.
- 15 V bodech 70 až 78 napadeného rozsudku Tribunál posoudil opodstatněnost tvrzení Komise, podle kterého Polská republika předložila ve fázi repliky nový žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87. Podle názoru Komise se druhý žalobní důvod týká pouze způsobu, jakým použila údaje uvedené v polském NAP ve fázi jeho hodnocení. Tribunál v bodě 79 uvedeného rozsudku existenci takového nového žalobního důvodu vyloučil.
- 16 Body 80 až 98 napadeného rozsudku jsou věnovány úvodním poznámkám týkajícím se posouzení opodstatněnosti druhého žalobního důvodu. V uvedených bodech Tribunál připomněl cíle sledované směrnicí 2003/87, rozdělení pravomocí mezi Komisí a členské státy na základě ustanovení této směrnice, a konečně rozsah soudní kontroly vykonávané soudem Společenství nad takovými rozhodnutími, jako je sporné rozhodnutí.
- 17 V bodech 99 až 133 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal druhou část druhého žalobního důvodu, kterým Polská republika vytýkala Komisi, že porušila ustanovení čl. 9 odst. 1 a 3 směrnice 2003/87. Podle Tribunálu Komise překročila pravomoci, jež jsou jí svěřeny na základě ustanovení čl. 9 odst. 3 této směrnice. Zaprvé jí vytýkal, že se neomezila na kontrolu souladu polského NAP a nahradila údaje použité Polskou republikou vlastními údaji, získanými pomocí vlastní metody hodnocení. Zadruhé došel k závěru, že Komise překročila své pravomoci, jež jsou jí svěřeny na základě téhož ustanovení, když sama ve výrokové části sporného rozhodnutí stanovila maximální úroveň celkového množství povolenek, jež mají být přiděleny.

- 18 Tribunál jen pro úplnost přezkoumal v bodech 134 až 152 napadeného rozsudku opodstatněnost první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti odůvodnění. Komise s ohledem na důkazní břemeno, které nesla, nepředložila ve sporném rozhodnutí žádný důkaz, který by umožňoval pochopit, v čem volba metody ekonomické analýzy a údaje použité Polskou republikou odporovaly unijnímu právu. Tribunál tak v bodě 153 napadeného rozsudku rozhodl, že tato část druhého žalobního důvodu je opodstatněná.
- 19 Za takových podmínek Tribunál vyhověl v bodě 154 napadeného rozsudku druhému žalobnímu důvodu v obou jeho částech a zrušil čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí.
- 20 V bodech 155 až 162 napadeného rozsudku se Tribunál nakonec vyslovil k důsledkům zrušení uvedených ustanovení sporného rozhodnutí na ostatní ustanovení tohoto rozhodnutí. Jelikož měl za to, že zrušená ustanovení nejsou ve smyslu judikatury Soudního dvora oddělitelná od zbytku tohoto rozhodnutí, dospěl Tribunál v bodě 163 napadeného rozhodnutí k závěru, že je třeba uvedené rozhodnutí zrušit v plném rozsahu a nezkoumat ostatní žalobní důvody předložené na podporu žaloby.

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

- 21 Usnesením ze dne 28. června 2010 povolil předseda Soudního dvora vstup Dánského království do řízení jako vedlejšího účastníka na podporu návrhových žádání Komise, a České republiky, jakož i Rumunska, na podporu návrhových žádání Polské republiky.
- 22 Komise se svým kasačním opravným prostředkem domáhá, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek a
 - Polské republice uložil náhradu nákladů řízení.
- 23 Dánské království se domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek.
- 24 Spojené království navrhuje, aby Soudní dvůr kasačnímu opravnému prostředku vyhověl a zrušil napadený rozsudek, s výjimkou prvního žalobního důvodu.
- 25 Polská republika se domáhá, aby Soudní dvůr:
- kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítl na základě čl. 116 odst. 1 první odrážky jednacího řádu Soudního dvora;
 - v případě, že Soudní dvůr nezamítne kasační opravný prostředek v plném rozsahu, přezkoumal všechna návrhová žádání předložená v prvním stupni a rozhodl o nich, zejména pak aby přezkoumal první žalobní důvod a rozhodl o něm podle čl. 116 odst. 1 druhé odrážky jednacího řádu Soudního dvora;
 - v případě, že Soudní dvůr nezamítne kasační opravný prostředek v plném rozsahu a nerozhodne o návrzích předložených na druhém místě, rozhodl o návrzích předložených v prvním stupni ve třetím až devátém žalobním důvodu, po přezkoumání věci Soudním dvorem nebo Tribunálem podle uvážení Soudního dvora, a
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 26 Česká republika navrhuje, aby Soudní dvůr

- kasační opravný prostředek zamítl a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Rumunsko se ztotožňuje s návrhovými žádáními Polské republiky.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

28 Na podporu kasačního opravného prostředku vznáší Komise čtyři důvody. Zprvce Tribunál podle jejího názoru porušil čl. 48 odst. 2 svého jednacího řádu, rozhodl *ultra petita* a překročil své kontrolní pravomoci. Zadruhé se údajně dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87. Zatřetí podle Komise provedl nesprávný výklad povinnosti odůvodnění podle článku 253 ES a čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice. Konečně začtvrté se Tribunál údajně dopustil nesprávného právního posouzení čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí, když považoval tato ustanovení za neoddělitelná od ostatních ustanovení tohoto rozhodnutí.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z toho, že Tribunál porušil čl. 48 odst. 2 svého jednacího řádu a zákaz rozhodnout ultra petita, jakož i z toho, že překročil meze svých kontrolních pravomocí

Argumentace účastníků řízení

29 Podle názoru Komise Tribunál porušil čl. 48 odst. 2 jednacího řádu a zákaz rozhodnout *ultra petita*. Rovněž překročil meze svých kontrolních pravomocí, jelikož jako druhou část druhého žalobního důvodu žaloby na neplatnost přezkoumal údajné porušení čl. 9 odst. 1 a 3 směrnice 2003/87. Takový žalobní důvod je však podle Komise nepřijatelný, protože nevyplývá z argumentace předložené Polskou republikou v žalobě. Tribunál tedy podle ní ze svého vlastního podnětu určil smysl uvedeného druhého žalobního důvodu a ustanovení unijního práva, která Komise porušila. Argumenty předložené Polskou republikou v replice nemohou být podle názoru Komise považovány ani za rozvedení žalobního důvodu uvedeného dříve v žalobě.

30 Polská republika navrhuje zamítnutí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku. Druhá část druhého žalobního důvodu byla podle jejího názoru formulována v souladu s judikaturou Soudního dvora již ve fázi žaloby. I když tato část byla vyjádřena obecně, byla dostatečně jasná. Tvzení předložená členským státem ve fázi repliky byla podle Polské republiky pouze rozšířením a vyjasněním žalobního důvodu uvedeného dříve.

31 Kromě toho podle názoru Polské republiky směrnice 2003/87 není nijak zvláště propracovaným právním aktem. Celá procedura oznámení národních alokačních plánů členskými státy Komisi a jejich analýza tímto orgánem je upravena pouze jediným článkem uvedené směrnice, a sice jejím článkem 9, složeným z odstavců 1 až 3. Vzhledem k tomu, že žalobní důvody vznesené v žalobě uvádějí konkrétní porušení, kterých se dopustila Komise v průběhu této analýzy, je obtížné tvrdit, že spojení s těmito ustanoveními není postřehnutelné.

Závěry Soudního dvora

32 První žalobní důvod kasačního opravného prostředku se týká bodů 70 až 79 napadeného rozsudku. V bodě 70 tohoto rozsudku Tribunál uvedl, že druhý žalobní důvod se dělí na dvě části. První část vychází z porušení povinnosti odůvodnění a druhá z nesprávného výkladu, jakož i použití, ustanovení čl. 9 odst. 1 a 3 směrnice 2003/87. Dále Tribunál v bodech 71 až 78 uvedeného rozsudku přezkoumal výtku Komise, podle které druhá část druhého žalobního důvodu představuje nový žalobní důvod

předložený Polskou republikou ve fázi repliky, a měla by tedy podle ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) a čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu být prohlášena za nepřipustnou. Konstatoval, že argumentace týkající se porušení čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice Komise byla již předložena ve fázi žaloby a že dodatečné argumenty, které Polská republika předložila ve fázi repliky, byly pouze rozšířením této části. V bodě 79 uvedeného rozsudku tedy tuto výtku odmítl.

- 33 V tomto ohledu je nutno připomenout, že na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na základě článku 53 prvního pododstavce téhož statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu vztahuje na řízení před Tribunálem, musí žaloba uvádět zejména předmět sporu, návrhová žádání a stručný popis žalobních důvodů.
- 34 Kromě toho z čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu vyplývá, že v průběhu řízení nelze předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Podle ustálené judikatury musí žalobní důvod, který představuje rozšíření přímo nebo implicitně dříve v žalobě uvedeného žalobního důvodu, být považován za přípustný (viz zejména rozsudky ze dne 19. května 1983, Verros v. Parlament, 306/81, Recueil, s. 1755, bod 9; ze dne 13. listopadu 2001, Dürbeck v. Komise, C-430/00 P, Recueil, s. I-8547, bod 17; ze dne 26. dubna 2007, Alcon v. OHIM, C-412/05 P, Sb. rozh. s. I-3569, body 38 až 40; ze dne 17. července 2008, Campoli v. Komise, C-71/07 P, Sb. rozh. s. I-5887, bod 63, a ze dne 15. dubna 2010, Gualtieri v. Komise, C-485/08 P, Sb. rozh. s. I-3009, bod 37).
- 35 Oproti tomu, co uplatňuje Komise, Tribunál správně rozhodl, že Polská republika vytýkala Komisi, a to od fáze žaloby, že překročila pravomoci, které jsou jí svěřeny čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 a které se týkají její pravomoci posuzovat národní alokační plány. Žalobní důvod týkající se nesprávného výkladu a provádění tohoto ustanovení Komise byl totiž uveden již v žalobě, i když pouze v zárodku. Tento žalobní důvod se totiž nacházel v podrobných úvahách věnovaných tvrzení, podle něhož Komise tím, že nepřezkoumala údaje, které Polská republika předložila ve svém národním alokačním plánu a tím, že se omezila na uvedení vlastních údajů, překročila své pravomoci.
- 36 Není sporu o tom, jak uvedl Tribunál v bodě 75 napadeného rozsudku, že Polská republika odkázala na čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 v rámci druhého žalobního důvodu v bodě 54 své žaloby. Pokud se uvedený členský stát vyjádřil k tomuto tvrzení podrobněji a jasněji v replice, nic to nemění na tom, že měl právo svou argumentaci v tomto ohledu rozšířit.
- 37 Kromě toho je třeba připomenout, že čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 je právním základem pro přijetí sporného rozhodnutí a že existuje úzká spojitost mezi tímto odstavcem 3 a odstavcem 1 uvedeného článku. Jak uvedla generální advokátka v bodě 29 svého stanoviska, pokud Komise překročí pravomoci kontroly národního alokačního plánu, které jí jsou přiznány čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87, zasahuje do pravomocí členského státu vypracovat vlastní národní alokační plán na základě odstavce 1 tohoto článku.
- 38 Z těchto úvah vyplývá, že se Tribunál tím, že prohlásil druhou část druhého žalobního důvodu za přípustnou, nedopustil ve svém rozhodnutí nesprávného právního posouzení. První důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnut.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87

- 39 V rámci svého druhého žalobního důvodu Komise vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87. Poté, co vyjádřila kritiku obecné úvahy Tribunálu, zejména k povaze přezkumu vykonávaného Komisí podle čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice, předkládá Komise argumenty, které mohou být rozděleny do dvou částí, vycházející z údajného nedodržení zásady rovného zacházení a z údajného nedodržení cíle této směrnice.

K povaze přezkumu Komise podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87

– Argumentace účastníků řízení

- 40 Komise připomíná, že podle Tribunálu tím, že nahradila údaje uvedené v polském NAP „vlastními údaji“, získanými svou vlastní metodou posuzování národních alokačních plánů členských států, a tím, že stanovila maximální množství povolenek, které má Polská republika vydat, změnila rozdělení pravomocí mezi Komisi a členské státy, jak je stanovena v člancích 9 a 11 směrnice 2003/87, a překročila své pravomoci.
- 41 Tím však Tribunál podle názoru Komise nerespektoval rozsah jejích pravomocí při analýze národních alokačních plánů, jak vyplývají z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87. Tím, že její pravomoc přezkumu těchto plánů posoudil jako „výrazně ohraničenou“, omezil se na doslovný obsah první věty tohoto ustanovení, aniž vzal v úvahu uvedené ustanovení jako celek, cíl uvedené směrnice a zásadu rovného zacházení.
- 42 Kontrolní pravomoci Komise, jak jsou stanoveny článkem 9 směrnice 2003/87, nemohou být podle jejího názoru vykládány tak, že představují kontrolu aktů provádějících směrnici. Kontrola národních alokačních plánů *ex ante* se liší od kontroly *ex post* stanovené článkem 226 ES, podle kterého Komise musí respektovat volbu členských států, pokud jde o formu a prostředky pro dosažení cíle stanoveného touto směrnicí. Uvedený článek 9 má údajně povahu nařízení a přímo uvedené členské státy zavazuje. Volnost členských států při zpracování národních alokačních plánů je podle Komise značně omezena odstavcem 1 tohoto článku, jakož i kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87. Kromě toho musí vzít v úvahu pokyny pro provádění těchto kritérií, vypracované Komisí na základě čl. 9 odst. 1 uvedené směrnice, jakož i diskuse vedené ve výboru uvedeném v čl. 23 odst. 1 této směrnice.
- 43 Polská republika má za to, že všechny argumenty předložené Komisí potvrzují, že tento orgán nerespektoval rozsah svých pravomocí, jak jsou definovány směrnicí 2003/87. I když uznává, že národní alokační plán není klasickým opatřením k provedení směrnice, uvedený členský stát poukazuje na to, že nezná případy přímého použití článku 9 uvedené směrnice. Členské státy musí totiž nejprve přijmout nezbytná vnitrostátní opatření. Komise ostatně může použít opatření kontroly *ex ante* i v jiných oblastech, přestože se jedná o klasické formy provedení směrnic. Tak je tomu zejména v případě návrhů opatření, které členské státy mají v úmyslu přijmout v rámci směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES ze dne 20. prosince 1994 o obalech a obalových odpadech (Úř. věst. L 365, s. 10, Zvl. vyd. 13/013 s. 349).
- 44 I když je podle Polské republiky nutno připustit opodstatněnost úvahy Komise, podle které by byl z pohledu efektivnosti celého systému obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů účelný jiný výklad, než který provedl Tribunál, nemůže si tento orgán za účelem zlepšení obsahu určitých ustanovení Evropské unie přisvojit pravomoci, které mu unijní zákonodárce nesvěřil.

– Závěry Soudního dvora

- 45 Tvrzení Komise se týkají bodů 82 až 92 napadeného rozsudku, které se týkají dělby pravomocí mezi Komisí a členské státy upravené v člancích 9 a 11 směrnice 2003/87.
- 46 V uvedených bodech Tribunál správně uvedl, že pravomoc ke zpracování svých národních alokačních plánů a k tomu, aby přijaly konečná rozhodnutí, kterými se stanoví zejména celkové množství povolenek na emise skleníkových plynů, které mají být vydány, mají pouze členské státy. Při výkonu své pravomoci mají členské státy určitý rozhodovací prostor. Komise je na základě čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 oprávněna ověřovat, zda jsou národní alokační plány v souladu s kritérii uvedenými v příloze III této směrnice a ustanoveními jejího článku 10, a dále odmítat plány z důvodu neslučitelnosti s těmito kritérii a ustanoveními. Kontrolní pravomoc Komise se podle Tribunálu omezuje na kontrolu legality.

- 47 Jak správně uvedl Tribunál v bodech 84 a 89 napadeného rozsudku, směrnice 2003/87 ve svém čl. 9 odst. 1 a 3, jakož i v čl. 11 odst. 2 jasně a výslovně určuje rozdělení pravomocí mezi Komisí a členské státy při vypracovávání, kontrole a provádění národních alokačních plánů, s cílem zavedení systému obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Co se týče věcných mezí kontrolní pravomoci a pravomoci odmítnout takové plány, Komise je pouze oprávněna ověřit soulad opatření přijatých členskými státy s kritérii uvedenými v příloze III uvedené směrnice a s ustanoveními jejího článku 10.
- 48 Na rozdíl od tvrzení Komise nelze Tribunálu vytýkat, že se v bodě 82 napadeného rozsudku opíral o čl. 249 třetí pododstavec ES při posuzování dělby pravomocí mezi Komisí a členské státy upravené v člancích 9 a 11 směrnice 2003/87. Zásada, podle které je směrnice závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům, platí v zásadě pro všechny směrnice.
- 49 Je pravda, že mohou existovat značné rozdíly vruzích povinností, jež směrnice členskými státem ukládají, a tedy ve výsledcích, jichž má být dosaženo. Je rovněž nepochybné, že ustanovení směrnice, která se týkají pouze vztahů mezi členskými státem a Komisí, nemusí vyžadovat prováděcí opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2006, Komise v. Lucembursko, C-32/05, Sb. rozh. s. I-11323, body 35 a 36). Tato okolnost nicméně nemá vliv na řešení předloženého sporu. Nelze popřít, že články 9 a 11 směrnice 2003/87 upravují úlohu Komise a členských států v rámci řízení o přijetí národních alokačních plánů, a sice otázku rozdělení pravomocí mezi nimi. Tato ustanovení umožňují určit, zda členské státy mají k dispozici rozhodovací prostor při zpracování plánu, či nikoliv, a popřípadě jaký je rozsah tohoto prostoru.
- 50 V projednávané věci nelze popřít, že směrnice 2003/87 nepředepisuje specifickou metodu pro zpracování národního alokačního plánu a pro určení celkového množství povolenek na emise skleníkových plynů, které mají být vydány. Právě naopak, příloha III bod 1 uvedené směrnice výslovně stanoví, že členské státy musí stanovit celkové množství povolenek, které mají být vydány, s ohledem zejména na jejich národní energetickou politiku a národní program změny klimatu.
- 51 Jak Tribunál konstatoval v bodě 88 napadeného rozsudku, členské státy tak mají určitý rozhodovací prostor k provedení směrnice 2003/87, a tedy k volbě opatření, která považují za nejvhodnější pro dosažení – ve specifickém kontextu vnitrostátního energetického trhu – cíle stanoveného zmíněnou směrnicí.
- 52 Pokud jde o skutečnost, že podle článku 9 směrnice 2003/87 jsou národní alokační plány posuzovány Komisí při kontrole *ex ante*, taková kontrolní pravomoc se zajisté v mnoha ohledech odlišuje od kontroly *ex post* stanovené v článku 226 ES. Tato okolnost však nemůže znamenat, že kontrola *ex ante* musí jít nad rámec kontroly legality.
- 53 Z uvedených úvah vyplývá, že kritika formulovaná Komisí proti obecným úvahám Tribunálu týkajícím se dělby pravomocí mezi Komisí a členské státy stanovené směrnicí 2003/87 musí být odmítnuta.

K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nedodržení zásady rovného zacházení

– Argumentace účastníků řízení

- 54 Komise tvrdí, že se Tribunál při určování významu a rozsahu její kontrolní pravomoci podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 dopustil nesprávného právního posouzení, které v podstatě pramení z nedodržení zásady rovného zacházení.

- 55 Tribunál podle Komise zejména odmítl argument, podle kterého tato zásada znamená, že se slučitelnost národních alokačních plánů s kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87 zkoumá na základě hodnotící metody vypracované Komisí a aktualizovaných údajů pocházejících pro všechny členské státy ze stejného zdroje. Skutečnost, že Komise údajně překročila své pravomoci, měla vyplývat z toho, že na prvním místě nezkontrolovala slučitelnost údajů uvedených v polském NAP s kritérii uvedenými v příloze III této směrnice.
- 56 Komise tvrdí, že tato kritika by měla být uplatněna spíše v rámci případného porušení povinnosti odůvodnění než v rámci porušení čl. 9 odst. 1 a 3 směrnice 2003/87. V každém případě je podle jejího názoru kritika nepodložená.
- 57 Zprv je argument, podle kterého Komise nahradila „údaje“ použité v polském NAP „vlastními údaji“, podle jejího názoru nepodložený. V případě údajů týkajících se skutečných emisí CO₂ použila při kontrole polského NAP údaje pocházející přímo od provozovatelů zařízení uvedené ve směrnici 2003/87, ověřené podle rozhodnutí č. 280/2004 a zveřejněné v *Journal des transactions communautaire indépendant (Community Independent Transaction Log, CITL)*. Předpovědi růstu hrubého domácího produktu (HDP) na období 2005–2010 byly založeny na vnitrostátních statistikách vypracovaných ve spolupráci s vnitrostátními odborníky.
- 58 Co se dále týče výkladu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 s ohledem na zásadu rovného zacházení, akceptovat, že každý členský stát použije vlastní údaje získané podle vlastních kritérií, by totiž podle Komise mohlo způsobit nerovné zacházení s uvedenými státy. Předmět a cíl této směrnice, jakož i požadavek oznámit Komisi všechny národní alokační plány ve více či méně stejné době, potvrzují, že se tyto plány „nacházejí ve srovnatelných situacích“ a že musí být přezkoumány na základě nejnovějších údajů pro totéž období, co se týče emisí CO₂ a předpovědí růstu HDP, které jsou k dispozici ve stejném okamžiku pro všechny členské státy. Koordinovaná kontrolní metoda založená na užití údajů nebo parametrů pocházejících ze stejného zdroje a týkajících se stejného období je podle Komise odůvodněna zejména cíly směrnice 2003/87, a sice snížením emisí skleníkových plynů, přispěním k zachování integrity vnitřního trhu a zamezením narušení hospodářské soutěže.
- 59 Způsob uvažování Tribunálu je podle Komise v rozporu s tím, jak uvažoval v usnesení ze dne 20. října 2008, *BOT Elektrownia Bełchatów a další v. Komise* (T-208/07). V tomto usnesení Tribunál podle Komise souhlasil s časovým ohraničením změn, které členské státy provádějí ve svých národních alokačních plánech, když rozhodl, že z výslovného znění směrnice 2003/87, jakož i z obecné struktury a cílů systémů, které vytváří, vyplývá, že členský stát si nadále zachovává právo navrhnout změny svého NAP po jeho oznámení Komisi, a to až do přijetí rozhodnutí, který tento stát musí přijmout na základě čl. 11 odst. 2 uvedené směrnice. Pokud by dotyčnému členskému státu bylo přiznáno časově neomezené právo provést změny ve svém národním alokačním plánu, které by vedly ke zvýšení celkového množství povolenek, které mají být vydány, v důsledku toho, že se objevily aktuálnější hospodářské údaje nebo předpovědi, cíl této směrnice a fungování systému obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů by byly odsouzeny k nezdaru.
- 60 Polská republika navrhuje, aby tato první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku byla zamítnuta. Směrnice 2003/87 podle jejího názoru Komisi zavazuje, aby provedla individuální analýzu každého národního alokačního plánu. Cílem uvedené směrnice není, aby každý členský stát „za každou cenu“ snížil emise skleníkových plynů, ale aby závazky stanovené v Kjótském protokolu byly splněny k co nejmenší škodě hospodářského rozvoje. Komise musí podle Polské republiky vzít při analýze národních alokačních plánů v úvahu skutečnou situaci každého členského státu, zejména stav provedení cílů stanovených v uvedeném protokolu, individuálních potřeb každého členského státu v souvislosti se specifičností jejich hospodářství nebo stupněm rozvoje národního hospodářství. Rozdílné zacházení s členskými státy je s ohledem na zásadu rovného zacházení objektivně podložené, a to vzhledem k typickým zvláštnostem energetického trhu každého z členských států a stavu naplňování závazků uvedených v tomto protokolu.

– Závěry Soudního dvora

- 61 První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku se týká bodů 100 až 120 napadeného rozsudku. V uvedených bodech Tribunál konstatoval, že kontrolní pravomoc, kterou má Komise na základě čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87, je omezena na kontrolu souladu údajů uvedených v každém národním alokačním plánu s kritérii uvedenými v příloze III této směrnice a že Komise nemá právo nahradit svými vlastními údaji údaje zařazené členským státem do jeho plánu. K vypracování národního alokačního plánu a přijetí konečného rozhodnutí o celkovém množství povolenek na emise skleníkových plynů jsou příslušné pouze členské státy. Tribunál v bodě 104 uvedeného rozsudku upřesnil, že „uplatnění zásady rovného zacházení se všemi členskými státy nemůže mít za následek změnu rozdělení pravomocí mezi členské státy a Komisi v podobě, v níž je stanoveno [uvedenou] směrnici“.
- 62 Nejdříve je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz zejména rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a další, C-127/07, Sb. rozh. s. I-9895, bod 23)
- 63 Nezbytnost dodržet tuto zásadu nicméně nemůže změnit rozdělení pravomocí mezi Komisi a členské státy, jak je stanoveno unijním ustanovením. Jak bylo přitom potvrzeno v bodě 47 tohoto rozsudku, článek 9 odst. 3 směrnice 2003/87 ukládá Komisi, když jí umožňuje odmítnout plán, který není v souladu s kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87 nebo ustanoveními článku 10 této směrnice, pouze pravomoc kontroly legality národních alokačních plánů.
- 64 Pokud jde o rozsah této kontroly, Tribunál v bodě 101 napadeného rozsudku správně konstatoval, že uvedená kontrolní pravomoc se nezbytně týká údajů uvedených v dotčeném národním alokačním plánu. Úkolem Komise je kontrolovat volbu údajů, kterou dotčený členský stát provedl za účelem vypracování svého plánu.
- 65 Za těchto podmínek nelze vytýkat Tribunálu, že měl za to, že Komise měla povinnost přezkoumat údaje zařazené Polskou republikou do národního alokačního plánu. V případě, že Komise měla pochybnosti, bylo jejím úkolem požádat příslušné vnitrostátní orgány o vyjasnění a prokázat neslučitelnost těchto údajů s kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87.
- 66 Komisi uplatněné argumenty o simultánní povaze kontroly národních alokačních plánů nemohou tento závěr zpochybnit. Tyto argumenty jsou založeny na nesprávné koncepci kontrolní pravomoci Komise na základě čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87. Jak uvedla generální advokátka v bodě 68 svého stanoviska, případné rozdíly v údajích a metodě posouzení použité členskými státy jsou projevem jejich rozhodovacího prostoru, který musí Komise v rámci své kontroly slučitelnosti respektovat.
- 67 V tomto kontextu je třeba zdůraznit, že Komise může zajistit rovné zacházení s členskými státy přiměřeným způsobem tak, že plán předložený každým z nich přezkoumá se stejnou mírou péče. Je rovněž třeba připomenout, že Komise je oprávněna si zvolit společné srovnávací hledisko pro plány vypracované každým z těchto států. Jak Tribunál uvedl v bodě 102 napadeného rozsudku, může si za tímto účelem zejména vypracovat „svou vlastní metodu vyhodnocení národních alokačních plánů“ založenou na údajích, které považuje za vhodnější, a používat jej jako porovnávací měřítko k ověření toho, zda jsou údaje uvedené v národních alokačních plánech slučitelné s kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87.
- 68 Co se konečně týče argumentu Komise, podle kterého Tribunál, když měl za to, že nemohla nahradit údaje užití Polskou republikou v jejím plánu údaji získanými na základě vlastní metody vyhodnocení, nesprávně určil, že posledně uvedené údaje jsou „vlastními údaji“ Komise, spočívá tento argument na nesprávném výkladu bodů 100 až 103 a 120 napadeného rozsudku. Jak uvedla generální advokátka v bodě 76 svého stanoviska, když Tribunál formuloval závěr, že Komise nemůže nahradit údaje užití

Polskou republikou vlastními údaji, neměl na mysli volbu nebo zdroj údajů použitých Komisí, ale skutečnost, že Komise neprovedla kontrolu slučitelnosti údajů uvedených v polském NAP s kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87.

- 69 Za těchto okolností je třeba první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněnou.

Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházející z nedodržení cíle směrnice 2003/87

– Argumentace účastníků řízení

- 70 Komise tvrdí, že se Tribunál při výkladu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 dopustil nesprávného právního posouzení a nerespektoval cíl, který sleduje uvedená směrnice.
- 71 Kontrolní pravomoci, kterými disponuje Komise na základě tohoto ustanovení, musí být vykládány ve světle cílů směrnice 2003/87. Tato směrnice přitom podle svého článku 1 vytváří systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství, aby se podpořilo snižování emisí těchto plynů způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným. Soudní dvůr uznal ve svém rozsudku Arcelor Atlantique et Lorraine a další, uvedeném výše, že konečným cílem tohoto systému je ochrana životního prostředí a že uvedený systém povzbuzuje a upřednostňuje snahu o co nejnížší náklady na dosažení snížení těchto emisí. Z tohoto rozsudku vyplývá, že tohoto cíle může být dosaženo, pouze pokud poptávka po povolenkách na trhu povolenek v rámci Společenství přesáhne nabídku. Kromě toho podle sedmého bodu odůvodnění směrnice 2003/87 musí použití tohoto systému přispět k zachování integrity vnitřního trhu a k zamezení narušení hospodářské soutěže.
- 72 Na rozdíl od závěru, který učinil Tribunál v napadeném rozsudku, nemůže být tato kontrola podle názoru Komise kontrolou „značně omezenou“, tj. sníženou na pouhé ověření údajů užitých členskými státy v jejich národních alokačních plánech. Je ostatně možné *ex post* prokázat, že by bezpodmínečné uznání údajů o emisích CO₂ uvedených v polském NAP, jakož i celkové navržené množství povolenek, které mají být vydány, vedlo k výsledku, který by byl nejen v rozporu s kritérii č. 1 až 3 přílohy III směrnice 2003/87, ale rovněž by způsobil inflaci povolenek na emise CO₂ na trhu.
- 73 Komise také zpochybňuje závěr Tribunálu, podle kterého sporné rozhodnutí změnilo rozdělení pravomocí mezi ní a členské státy, jak je stanovena v člancích 9 a 11 směrnice 2003/87.
- 74 Polská republika se domnívá, že tuto druhou část druhého žalobního důvodu je třeba zamítnout. I když připouští, že čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 je nepřesný, zdůrazňuje, že použití teleologického výkladu uvedené směrnice nemůže dodat tomuto ustanovení opačný smysl, než jaký vyplývá z doslovného výkladu uvedeného ustanovení.
- 75 Snížení emisí skleníkových plynů kromě toho nepředstavuje jediný cíl směrnice 2003/87. Ani ustanovení této směrnice, ani fungování systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a ani podpora snižování emisí členskými státy nemohou být považovány za důvody, které by umožnily přinutit členské státy k vyššímu snížení jejich emisí, než jaké vyžadují mezinárodní závazky Evropské unie. Cílem uvedené směrnice není „za každou cenu“ snížit emise skleníkových plynů, ale snížit je „při současném co možná nejmenším snížení hospodářského rozvoje a zaměstnanosti“. Směrnice se snaží vytvořit systém pro obchodování s povolenkami na tyto emise ve Společenství [...], který by umožnil uskutečnit její cíle „způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným“.

– Závěry Soudního dvora

- 76 Druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku se týká bodů 121 až 131 napadeného rozsudku. V uvedených bodech Tribunál rozhodl, že Komise překročila meze své kontrolní pravomoci, kterou jí svěřuje čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87, tím, že stanovila ve sporném rozhodnutí konkrétní množství povolenek, jehož jakékoliv překročení bylo považováno za neslučitelné s kritérii upravenými touto směrnicí, a tím, že odmítla polský NAP, jelikož celkové množství povolenek, které v něm bylo navrhováno, překračovalo tuto hranici.
- 77 V tomto ohledu je třeba připomenout, že hlavním cílem uvedeným ve směrnici 2003/87 je snížit podstatným způsobem emise skleníkových plynů tak, aby byly dodrženy závazky Společenství a členských států s ohledem na Kjótský protokol. Tohoto cíle musí být dosaženo za současného respektování řady dílčích cílů a za použití určitých nástrojů. Hlavním nástrojem k tomuto účelu je systém obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství, jak vyplývá z článku 1 směrnice 2003/87 a z jejího druhého bodu odůvodnění. Uvedený článek 1 stanoví, že tento systém podporuje snížení uvedených emisí způsobem efektivním z hlediska nákladů a ekonomicky účinným. Dalšími dílčími cíli, kterým musí uvedený systém odpovídat, jsou zejména zachování hospodářského rozvoje a zaměstnanosti a dále zachování integrity vnitřního trhu a konkurenčního prostředí uvedené v pátém a sedmém bodu odůvodnění této směrnice.
- 78 I kdyby v projednávané věci přístup doporučovaný Komisí mohl zlepšit fungování systému obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii, a umožnil by tak dosáhnout efektivněji cíle podstatného snížení emisí skleníkových plynů, nemohla by tato okolnost změnit rozdělení pravomocí mezi Komisí a členské státy, jak je upravené v člancích 9 a 11 směrnice 2003/87.
- 79 V oblasti sdílené pravomoci, jakou je ochrana životního prostředí, je totiž úkolem unijního zákonodárce určit opatření, které považuje za nezbytné pro dosažení sledovaných cílů, při dodržení zásad subsidiarity a proporcionality zakotvených v článku 5 ES.
- 80 Vůle unijního zákonodárce poskytnout Komisi pouze pravomoc ke kontrole souladu národních alokačních plánů s kritérii stanovenými v příloze III směrnice 2003/87, a nikoliv pravomoc uvedené plány nahrazovat nebo sjednocovat, která by zahrnovala pravomoc stanovit maximální množství povolenek na emise skleníkových plynů, které mají být vydány, vyplývá jak z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87, tak z přípravných prací k této směrnici. Závěr, že Komise může stanovit takové maximální množství, by překračoval hranice teleologického výkladu této směrnice a znamenal by, že tomuto orgánu budou poskytnuty pravomoci, které nemají žádný právní základ.
- 81 Jak vyplývá již z bodu 47 tohoto rozsudku, Tribunál tedy v bodě 89 napadeného rozsudku správně rozhodl, že z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 jednoznačně vyplývá, že úloha Komise je omezena na kontrolu souladu národního alokačního plánu členského státu s kritérii uvedenými v příloze III a ustanoveními článku 10 uvedené směrnice. Tribunál měl správně za to, že Komise je oprávněna ověřovat tuto slučitelnost a odmítnout národní alokační plán z důvodu neslučitelnosti s těmito kritérii nebo ustanoveními.
- 82 V tomto ohledu je třeba uvést, že unijní zákonodárce, který má jako jediný pravomoc provést změny ve směrnici 2003/87, považoval za nezbytné změnit její článek 9 směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES ze dne 23. dubna 2009, kterou se mění směrnice 2003/87/ES s cílem zlepšit a rozšířit systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství (Úř. věst. L 140, s. 63). Tato novelizační směrnice stanoví zavedení harmonizovanějšího systému, aby se lépe využily výhody obchodování s povolenkami, předešlo narušením vnitřního trhu a ulehčilo propojení systémů obchodování s emisemi.

- 83 Pokud jde o tvrzení Komise, podle kterého je možné *ex post* prokázat, že bezpodmínečné uznání údajů o emisích CO₂ a celkového množství povolenek na emise skleníkových plynů, uvedených v polském NAP, by vedlo k výsledku, který by byl v rozporu s kritérii č. 1 až 3 přílohy III směrnice 2003/87, je toto založeno na nesprávném výkladu napadeného rozsudku. Jak totiž uvedla generální advokátka v bodě 85 svého stanoviska, Tribunál uznal, že Komise může odmítnout národní alokační plán, který není v souladu s kritérii vyjmenovanými v této příloze, a nerozhodl tedy, že Komise musí bezpodmínečně schválit údaje zařazené do polského NAP.
- 84 Pokud jde o argument Komise, podle kterého je třeba jí v zájmu hospodárnosti řízení přiznat pravomoc stanovit maximální množství povolenek na emise skleníkových plynů, které mají být vydány, je jistě pravda, že takový přístup by snížil nebezpečí, že bude několikrát za sebou přijato rozhodnutí o odmítnutí národního alokačního plánu pro neslučitelnost s kritérii uvedenými v příloze III směrnice 2003/87. V tomto kontextu je však nutno zdůraznit, že Komise nepřekračuje své pravomoci, pokud ve výrokové části rozhodnutí o odmítnutí plánu uvede – aniž závazně určí maximální množství takových povolenek –, že neodmítne změny provedené v tomto plánu, pokud budou v souladu s návrhy a doporučeními obsaženými v rozhodnutí o odmítnutí. Takový postup je v souladu se zásadou loajální spolupráce mezi členskými státy a Komisí a odpovídá rovněž cílům hospodárnosti řízení.
- 85 Z toho vyplývá, že Komise tvrdí neoprávněně, že Tribunál svým výkladem čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87 nedodržel cíle sledované touto směrnicí. Druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.
- 86 Jelikož byla kritika formulovaná Komisí proti obecným úvahám Tribunálu ohledně rozdělení pravomocí mezi Komisi a členské státy, jak je stanovena směrnicí 2003/87, odmítnuta a dvěma částem druhého důvodu kasačního opravného prostředku nemohlo být vyhověno, je namíste zamítnout tento důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného výkladu povinnosti odůvodnění stanovené v článku 253 ES a čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87

Argumentace účastníků řízení

- 87 Komise tvrdí, že Tribunál vyložil nesprávně význam povinnosti odůvodnění zakotvené v článku 253 ES. Podle jejího názoru totiž nesprávně uvedl, že Komise bezdůvodně a „bez relevantního odůvodnění“ odmítla metodu hospodářské analýzy použitou Polskou republikou, jakož i údaje použité tímto státem v národním alokačním plánu. Podle Komise však není požadováno, aby odůvodnění aktu vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti. Toto odůvodnění musí podle Komise vyplývat z kontextu, ve kterém byl akt přijat, jakož i ze všech právních pravidel upravujících dotčenou oblast. Odůvodnění sporného rozhodnutí bylo ostatně dostatečné k tomu, aby Polská republika mohla pochopit důvody, proč dotčené údaje nebyly vzaty v úvahu a použitá metoda analýzy odmítnuta. Tento členský stát měl kromě toho k dispozici další informace ke skutkovým a právním aspektům, které mu umožnily pochopit uvedené důvody.
- 88 Polská republika navrhuje, aby byl tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnut. Komise podle jejího názoru nesprávně tvrdí, že povinnost odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí jejího národního alokačního plánu je „omezená“ a že není třeba vysvětlovat přesné důvody odmítnutí údajů a metod užitých v tomto plánu.

Závěry Soudního dvora

- 89 Třetí důvod kasačního opravného prostředku se týká bodů 135 až 153 napadeného rozsudku, ve kterých Tribunál jen pro úplnost přezkoumal opodstatněnost první části druhého žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti odůvodnění. V bodech 136 až 143 napadeného rozsudku se Tribunál

nejprve vyjádřil k rozsahu této povinnosti. Poté, co připomněl judikaturu týkající se článku 253 ES, učinil v bodě 143 tohoto rozsudku závěr, že „Komisi přísluší v rámci výkonu její kontrolní pravomoci v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice [2003/87] vysvětlit, v čem jsou nástroje použité Polskou republikou k vypracování [polského] NAP neslučitelné s kritérii přílohy III a ustanoveními článku 10 [této] směrnice“. Dále Tribunál v bodech 144 až 152 uvedeného rozsudku určil, že Komise uvedenou povinnost porušila. V bodě 153 napadeného rozsudku tedy dospěl k závěru, že je tato první část opodstatněná.

- 90 Je nutno uvést, že tento důvod kasačního opravného prostředku směřuje, jak vyplývá z bodu 134 napadeného rozsudku, proti doplňujícímu odůvodnění uvedeného rozsudku, a že by tedy, i kdyby byl opodstatněný, nemohl způsobit zrušení tohoto rozsudku (viz zejména rozsudky ze dne 28. října 2004, van den Berg v. Rada a Komise, C-164/01 P, Sb. rozh. s. I-10225, bod 60, jakož i ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 148).
- 91 Otázka, zda Komise porušila povinnost odůvodnění, když odmítla metodu hospodářské analýzy použitou Polskou republikou, jakož i údaje zařazené do polského NAP, není totiž relevantní s ohledem na posouzení provedené Tribunálem, který měl v bodě 132 napadeného rozsudku správně za to, že Komise porušila ustanovení čl. 9 odst. 1 a 3 směrnice 2003/87 tím, že údaje obsažené v polském NAP nahradila vlastními údaji získanými na základě vlastní metody hodnocení národních alokačních plánů, a tím, že stanovila maximální úroveň celkového množství povolenek, jež mají být Polskou republikou vydány v průběhu let 2008 až 2012.
- 92 Za těchto podmínek musí být tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako irrelevantní.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při analýze neoddělitelnosti čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí

Argumentace účastníků řízení

- 93 Komise vytyká Tribunálu, že měl za to, že čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí jsou neoddělitelné od ostatních ustanovení sporného rozhodnutí, a že v důsledku toho zrušil toto rozhodnutí v plném rozsahu.
- 94 Napadený rozsudek je podle Komise založen na nesprávném pochopení oddělitelnosti ustanovení unijních aktů, jakož i na nesprávném výkladu judikatury citované Tribunálem v bodě 156 napadeného rozsudku a sporného rozhodnutí. Podle názoru Komise z ustálené judikatury vyplývá, že požadavek oddělitelnosti není splněn, jestliže částečné zrušení aktu způsobí změnu jeho podstaty. Tak tomu však není v případě každé změny obsahu aktu. Změna podstaty aktu totiž podle Komise znamená jeho přeměnu v akt, který by jeho autor nezamýšlel přijmout nebo nepřijal.
- 95 Komise má za to, že odstavce 1 článků 1 až 3 sporného rozhodnutí spolu souvisí a že ostatní odstavce jak článku 1, tak článku 2 tohoto rozhodnutí jsou od odstavce 1 každého z těchto článků oddělitelné. Kromě toho podle jejího názoru existuje oddělitelné spojení mezi kritérii č. 1 až 3 uvedenými v příloze III směrnice 2003/87 a kritérii č. 5, 6, 10 a 12 stanovenými v uvedené příloze a stejně tak takové spojení existuje mezi celkovým množstvím povolenek, které mají být vydány, a ostatními metodami případných budoucích změn v národních alokačních plánech uvedenými v čl. 3 odst. 2 a 3 uvedeného rozhodnutí.
- 96 Polská republika navrhuje, aby Soudní dvůr tento důvod kasačního opravného prostředku zamítl. Ustanovení sporného rozhodnutí, jejichž neplatnost byla v napadeném rozsudku konstatována, představují podstatný prvek tohoto rozhodnutí. Bez těchto ustanovení by toto rozhodnutí pozbylo smyslu.

Závěry Soudního dvora

- 97 Čtvrtý žalobní důvod kasačního opravného prostředku se týká bodů 155 až 162 napadeného rozsudku, které se týkají otázky, zda jsou čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí oddělitelné od zbytku tohoto rozhodnutí či nikoliv, a tedy toho, zda Tribunál oprávněně zrušil toto rozhodnutí v plném rozsahu.
- 98 Jak Tribunál připomněl v bodě 156 napadeného rozsudku, je částečné zrušení unijního aktu možné pouze v případě, že jsou části, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné od zbývajících částí aktu (viz zejména rozsudky ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Rada, C-29/99, Recueil, s. I-11221, bod 45, a ze dne 30. září 2003, Německo v. Komise, C-239/01, Recueil, s. I-10333, bod 33; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 21. ledna 2003, Komise v. Parlament a Rada, C-378/00, Recueil, s. I-937, bod 30). Soudní dvůr rovněž opakovaně rozhodl, že tento požadavek oddělitelnosti není splněn, jestliže částečné zrušení aktu způsobí změnu jeho podstaty (rozsudek ze dne 24. května 2005, Francie v. Parlament a Rada, C-244/03, Sb. rozh. s. I-4021, bod 13; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 31. března 1998, Francie a další v. Komise, C-68/94 a C-30/95, Recueil, s. I-1375, bod 257; Komise v. Rada, citovaný výše, bod 46).
- 99 V daném případě ověření oddělitelnosti čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí od zbytku tohoto rozhodnutí předpokládá přezkum významu uvedených ustanovení, aby bylo možné posoudit, zda by jejich zrušení změnilo ducha a podstatu uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2006, Parlament v. Rada, C-540/03, Sb. rozh. s. I-5769, bod 29).
- 100 Je nutno připomenout, že ustanovení sporného rozhodnutí jsou výsledkem negativního posouzení polského NAP oznámeného Polskou republikou ze strany Komise. Článek 1 uvedeného rozhodnutí vyjmenovává jednotlivé neslučitelnosti tohoto plánu s kritérii stanovenými v příloze III směrnice 2003/87. Článek 2 sporného rozhodnutí obsahuje závazek Komise, že nevznesе námitky proti plánu, který bude přijat po vydání tohoto rozhodnutí o zamítnutí, pokud dotčený členský stát provede změny uvedené v odst. 1 až 5 uvedeného článku. Co se týče článku 3 sporného rozhodnutí, jeho odstavce 1 se týká celkového množství povolenek na emise skleníkových plynů, které mají být vydány, a odstavce 2 a 3 obsahují upřesnění týkající se provádění ostatních ustanovení uvedeného rozhodnutí.
- 101 Pokud jde konkrétně o vztah mezi čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí a ostatními ustanoveními tohoto rozhodnutí, je nutno konstatovat, že tato ustanovení tvoří neoddělitelný celek, i když se týkají různých aspektů polského NAP a různých kritérií stanovených v příloze III směrnice 2003/87.
- 102 Nelze popřít, že stanovení celkového množství povolenek na emise skleníkových plynů, které mají být vydány (kritéria č. 1 až 3 přílohy III směrnice 2003/87), kterého se týká čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí, představuje hlavní část národních alokačních plánů a úzce souvisí s ostatními částmi těchto plánů.
- 103 Dále, jak Tribunál správně konstatoval v bodech 157 a 158 napadeného rozsudku, s ohledem na strukturu článku 1 sporného rozhodnutí by případné zrušení pouze některých odstavců tohoto článku „vedlo ke snížení počtu případů neslučitelnosti se směrnicí [2003/87], jež byly konstatovány ve [sporném] rozhodnutí“. Pokud jde o zrušení určitých odstavců článku 2 tohoto rozhodnutí, mělo by „za následek ponechání závazku Komise nevznášet námitky proti [polskému] NAP v platnosti, ale současně by byl snížen počet změn, s jejichž výhradou byl tento závazek původně dán“.
- 104 V uvedeném rozhodnutí však nic neumožňuje domnívat se, že polský NAP by mohl být považován za slučitelný se směrnicí 2003/87, aniž by v něm byly provedeny všechny změny uvedené v posledně uvedeném ustanovení.

- 105 Jak totiž Tribunál správně uvedl v bodě 161 napadeného rozsudku, případné zrušení jednoho z odstavců článku 1 sporného rozhodnutí, jakož i odpovídajícího odstavce v článku 2 tohoto rozhodnutí „by nahradilo [toto], rozhodnutí, podle něhož mohl být [polský] NAP přijat s výhradou pěti konkrétních změn umožňujících zhojit pět případů neslučitelnosti s kritérii přílohy III směrnice [2003/87], rozhodnutím jiným, podle něhož by tento plán mohl být přijat s výhradou menšího počtu změn“.
- 106 S ohledem na tyto okolnosti je třeba konstatovat, že Tribunál v bodě 160 napadeného rozsudku správně uvedl, že by případné zrušení jednoho z odstavců článku 1 sporného rozhodnutí, jakož i zrušení odpovídajícího odstavce článku 2 tohoto rozhodnutí vedlo ke změně podstaty sporného rozhodnutí.
- 107 Co se týče čl. 3 odst. 2 a 3 sporného rozhodnutí, postačí uvést, že tato ustanovení obsahují upřesnění týkající se provádění jiných ustanovení sporného rozhodnutí. Pokud jsou tedy čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí zrušeny, je čl. 3 odst. 2 a 3 bezpředmětný.
- 108 Tyto závěry nemohou být vyvráceny tvrzením Komise, podle kterého změna podstaty unijního aktu znamená jediné jeho přeměnu v akt, který by jeho autor neměl v úmyslu přijmout nebo nepřijal. V tomto ohledu postačuje uvést, že otázka, zda by částečné zrušení měnilo podstatu unijního aktu, představuje objektivní kritérium, nikoliv subjektivní kritérium spojené s politickou vůlí orgánu, který sporný akt přijal (viz výše citované rozsudky Německo v. Komise, bod 37, jakož i Francie v. Parlament a Rada, bod 14).
- 109 Z výše uvedeného vyplývá, že se Tribunál ve svém rozsudku nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1, jakož i čl. 3 odst. 1 sporného rozhodnutí nejsou oddělitelné od ostatních ustanovení tohoto rozhodnutí, a když v důsledku toho zrušil toto rozhodnutí v plném rozsahu. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku tedy není opodstatněný.
- 110 Jelikož nebylo žádnému z důvodů kasačního opravného prostředku vznesených Komisí vyhověno, je třeba kasační opravný prostředek zamítnout.

K nákladům řízení

- 111 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Jelikož Komise neměla úspěch ve věci a Polská republika náhradu nákladů řízení požadovala, je namíste uložit Komisi náhradu nákladů řízení.
- 112 Podle uvedeného čl. 69 odst. 4 prvního pododstavce nesou Česká republika, Dánské království, Rumunsko, jakož i Spojené království, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.**
- 3) Česká republika, Dánské království, Rumunsko, jakož i Spojené království Velké Británie a Severního Irska nesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.